

Z knihovny – kuchyně města – k regionálním osobnostem

Věra Plachtová

Hned první přednáška konference od pana prof. PhDr. Tomáše Kubíčka, Ph.D., ředitele Moravské zemské knihovny v Brně, byla velmi inspirující. Obzvláště jedna myšlenka mi mluvila z duše. Ano, nechci jako knihovna být obývákem města a vystavovat na odív své knihy, nábytek a nabízet místo k pohodlnému lenošení. Chci být kuchyní města, kde se pro čtenáře a všechny další obyvatele města a okolí připravují jak klasické hotovky, tak mistrovské kuchařské kousky pro labužníky.

Knihovník – kuchař připravující hotovky musí mít přehled o dílech klasické literatury, musí znát zajímavé knížky ze staršího fondu, musí mít přehled o novinkách knižního trhu. A to nejen o těch, které nabízí ve své knihovně, ale i těch, které bohužel knihovna nekoupila, ale může je sehnat prostřednictvím meziknihovní výpůjční služby. Ale to je málo. Také musí umět knížky nabídnout podle obsahu, podle žánru a nejlépe podle okamžité nálady čtenáře. Musí umět odpovědět na otázku „A o čem to je?“, i když obsah nezná, ale zná reakce na knihu od předchozích čtenářů. V neposlední řadě musí umět čtenáře vyslechnout, povzbudit, pochválit, pohládit po duši, aby se i ten nejnepříjemnější čtenář do knihovny vracel jako do místa, kde mu rozumějí, váží si ho a rád ho vidí. Nemá to tento knihovník ve službách jednoduché a často končí službu „vymluven“, skleslý na těle i na duchu, a přesto ráno znovu nastoupí do služby a naplno se s úsměvem věnuje svým čtenářům. Je na vedení knihovny a na metodickém řízení knihoven, abychom si této na první pohled nenápadné a samozřejmé, ale podle mě pro čtenáře základní práce všimli, podporovali ji a oceňovali ji.

Ale v těch našich kuchyních máme i knihovníky – kuchaře specialisty, kteří pro čtenáře připravují laskominy, pochoutky, díla vysoké kuchyně. Jde o různé akce pro veřejnost, jejichž spektrum je opravdu široké. I v knihovnické odborné literatuře je jim věnována patřičná pozornost, a hlavně – čtenáři je oceňují. Máme možnost se vzdělávat na přednáškách, workshopech a seminářích, máme elektronické konference ke sdílení zkušeností a nápadů. Samozřejmě je co zlepšovat. Pan profesor zmínil např. nedostatečné sociálněpedagogické vzdělání knihovníků. I zde hledáme cestu, hledáme místo knihoven jako společensko-kulturních institucí s obrovským bohatstvím a hlavně potenciálem. Ale to v naší malé knihovně nevyřešíme. My se budeme nadále snažit nabídnout v knihovně zajímavé akce pro naše návštěvníky. A že to je v dnešní době náročné – rostou nároky návštěvníků, podmínky také nejsou vstřícné.

Měla jsem radost, že všechny mé kolegyně a kolega knihovníci, kteří následně v konferenci vystoupili, předvedli, že ty speciality knihovnické kuchyně vařit umíme. Neumím vybrat ten nejpodobenější nápad, který zde byl prezentován, ale z každého příspěvku jsem si vybrala něco inspirujícího, co půjde v další práci v naší knihovně využít. A za to děkuji. Těší mě, že knihovníci a knihovnice si dokážou nezištně předávat nápady a inspirace a pomáhat si třeba s kopiemi chybějících stran knih a tak podobně.

A co jsme předvedli čtenářům o regionálních osobnostech v naší knihovně? Připravili jsme sérii článků do místního Polického měsíčníku pod názvem Cesty krajinou příběhů a skutečností – po stopách literatury. V nich jsme se zaměřili na stopy Policka v literatuře. Policko bylo v pověstech zpracovaných Antonínem Krtičkou Polickým nazváno „krajinou děsnou v širé pustině“. Přesto, nebo právě proto inspirovalo řadu umělců. Pomocníkem nám při hledání literárních zmínek o Policku byla také knížka Jana Meiera Broumovsko a Policko literární.

Během roku jsme představili řádku knížek od známých i méně známých autorů a autorek, pro které byl náš kraj inspirativní. Trochu jsme odběhli od tématu. Regionální veličinou se nám stal sám kraj, naše milé Policko. Samozřejmě se dostalo do knížek autorů pocházejících z našich končin. Ale zatoulali se k nám i autoři odjinud a náš kraj je okouzli. A samozřejmě výběr není úplný, ale všechny knížky najdete v našem fondu. Připomněli jsme si knížky „O strašidlech“ Václava Erbena, „Samorostka“ Marcely Mlynářové, „Starci na chmelu“ Vratislava Blažka, „Tajemný Ostaš“ Jiřího Kopeckého ml., „Divoké dobrodružství“ Josefa Prchala, „Když myslivcem je žena“ Jitky Vaňkové Příbylové, „Poutník okouzlený rodnou zemí“ Václava Větvíčky, „Pohádky z Broumovského dolíku“ Evy Kroupové, „Báječný svět hub“ Jiřího Kamene, „Boris a Max“ Olgy Landové a nakonec povídky Aloise Jiráska. Ten se o Polici zmiňuje i v pětidílném F. L. Věkovi. Připomněli jsme právě toto dílo, protože zachycuje zápas o zachování českého jazyka. Vždyť my se také snažíme svou prací, tj. půjčováním knih a pořádáním kulturně-vzdělávacích akcí o podporu a rozvoj češtiny a čtenářství. Přejdeme tedy plynule do kampaně roku 2021: „Čtenářství (a čtení)“ s jeho mottem „Čtení život mění“.

